

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 241/2022-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Dudíša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 2B, Pezinok, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 251/2015 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 251/2015 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Bratislava I **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 251/2015 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **1 000 eur**, ktoré mu **j e** Okresný súd Bratislava I **p o v i n n ý** vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Okresný súd Bratislava I **j e p o v i n n ý** sťažovateľovi nahradiť trovy konania v sume **398,63 eur** a zaplatiť ich jeho právnej zástupkyňi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 29. marca 2022 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa

čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 14 C 251/2015 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľ navrhoval, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľ ďalej žiadal, aby mu ústavný súd priznal finančné zadostučinenie v sume 7 000 eur a náhradu trov konania v sume 398,63 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na okresnom súde domáha proti Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky náhrady škody v sume 12 718 eur s príslušenstvom a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 4 161,60 eur s príslušenstvom z dôvodu na ňom vykonanej nezákonnej väzby (od 2. septembra 2014 do 15. januára 2015) v trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 5 T 52/2009. O žalobe nebolo dosiaľ meritórne rozhodnuté.

3. Okrem hodnotenia skutkovej a právnej zložitosti veci, správania strán sporu a postupu okresného súdu v napadnutom konaní sťažovateľ uviedol, že od podania žaloby 16. novembra 2015 (viac ako 6 rokov) sa okresný súd o vec riadne nestará, nekoná urýchlene, čo on považuje z ústavnoprávneho hľadiska za neprijateľné a neakceptovateľné. Z tohto dôvodu napadnuté konanie nie je súladné so zárukami, ktoré garantuje sťažovateľovi čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Postup ústavného súdu a vyjadrenia účastníkov konania

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 241/2022-15 z 3. mája 2022 ju prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.1. Vyjadrenie okresného súdu:

5. Predseda okresného súdu odkázal na vyjadrenie zákonnej sudkyne k ústavnej sťažnosti, ktoré považuje za vecné, komplexné a stotožňuje sa s ním v celom rozsahu, a preto nepovažoval za potrebné sa ďalej vyjadriť k meritu veci. Predseda okresného súdu poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa a dlhoročné skúsenosti so súdnymi konaniami (okresný súd eviduje približne 110 súdnych konaní, ktoré inicioval sťažovateľ). Zároveň predseda okresného súdu konštatoval, že sťažovateľ sám zmaril niekoľko nariadených pojednávaní, a preto sa ústavná sťažnosť sťažovateľa *„javí prinajmenšom ako špekulatívna, za predpokladu, že nejde priamo o zjavné zneužitie práva, a v tomto duchu by mala byť aj posúdená.“*

6. Predseda okresného súdu konštatoval, že nezanedbateľným faktorom vplývajúcim na celkovú dĺžku napadnutého konania je aj fluktuácia zamestnancov okresného súdu na všetkých pracovných pozíciách. Z tohto dôvodu dochádza opakovane k prerozdeľovaniu spisov z oddelení odchádzajúcich sudcov medzi sudcov, ktorí zotrávajú v pôsobení na okresnom súde. V prípade konštatovanej nečinnosti okresného súdu v napadnutom konaní ide o nečinnosť, ktorá súvisí

s fyzickou nemožnosťou sudcu vybavovať všetky mu pridelené veci priebežne z dôvodu, že vzhľadom na ich celkový počet nie je možné ani určiť termín pojednávania vo všetkých nerozhodnutých veciach súčasne v jednom období.

7. Prílohou stanoviska predsedu okresného súdu bolo vyjadrenie zákonnej sudkyne, ktorá sa okrem uvedenia chronológie úkonov vykonaných v napadnutom konaní nestotožnila s tvrdením sťažovateľa o nečinnosti okresného súdu od začatia napadnutého konania. Od podania žaloby okresný súd konal priebežne, vykonával procesné úkony smerujúce k zabezpečeniu dôkazov, a tým aj k rozhodnutiu vo veci samej (pripojenie trestného spisu okresného súdu sp. zn. 5 T 52/2009). Sťažovateľ nepripojil ani len rozhodnutia s vyznačenou právoplatnosťou. Prenášanie zabezpečenia dôkazov na okresný súd spôsobilo, že ani okresný súd nedokázal dlhšiu dobu zabezpečiť trestný spis z dôvodu iných konaní, v ktorých si sťažovateľ uplatňuje rôzne nároky, čo tiež ovplyvnilo dĺžku napadnutého konania. V tejto veci okresný súd nemohol konať bez neprítomnosti strán sporu, pretože nejde o drobný spor alebo upomínacie konanie a zároveň nejde o vec prednostného významu.

II.2. Replika sťažovateľa:

8. Sťažovateľ v replike uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava svojej ústavnej sťažnosti. K dnešnému dňu je napadnuté konanie „*stále v nerozhodnutom stave, stav právnej neistoty, utrpenia, bezmocnosti a beznádeje o výsledok kompenzačného konania stále trvá, sťažovateľ je traumatizovaný.*“.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

10. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

11. Základnou povinnosťou všeobecného súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť vyplývala do 30. júna 2016 z Občianskeho súdneho poriadku, a to z jeho § 6, ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, a ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Civilný sporový poriadok účinný od 1. júla 2016 upravuje v čl. 17 zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania (súd postupuje v konaní tak, aby vec

bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priesťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb).

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priesťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04, I. ÚS 398/2016) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07).

13. V prípade právnej a skutkovej zložitosti veci ústavný súd konštatuje, že predmet napadnutého konania možno považovať za celkom štandardný, ústavný súd nepovažuje prerokúvanú vec za právne ani skutkovo zložitú. Napokon skutočnosť, že by táto vec bola skutkovo alebo právne zložitá, netvrdil ani okresný súd.

14. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priesťahom. Z vyžiadaného súdneho spisu ústavný súd zistil, že pojednávania nariadené na 21. november 2018 a 22. október 2019 boli odročené z dôvodov na strane sťažovateľa (pooperačná starostlivosť o rodinného príslušníka, resp. zdravotné dôvody sťažovateľa). Pojednávanie, ktoré sa konalo 23. júna 2021, bolo napokon odročené z dôvodu dýchacích a ďalších zdravotných ťažkostí sťažovateľa vzniknutých v pojednávacej miestnosti z dôvodu vysokej vonkajšej teploty vzduchu. Odročenia daných pojednávanií (i keď z objektívnych príčin na strane sťažovateľa) mali za následok predĺženie napadnutého konania okresného súdu. Ústavný súd na túto skutočnosť prihliadol pri určení výšky finančného zadost'učinenia sťažovateľovi.

15. Mimo tohto ústavný súd nezistil z vyžiadaného súdneho spisu už žiadne skutočnosti, ktoré by signalizovali nedostatočnú aktivitu či súčinnosť zo strany sťažovateľa. K tvrdeniam okresného súdu, že k žalobe sťažovateľ nepriložil prílohy, ústavný súd uvádza, že z obsahu súdneho spisu nevyplýva, že by okresný súd vyzval sťažovateľa na predloženie rozhodnutí vydaných v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 5 T 52/2009, ale namiesto toho okresný súd sám požiadal o pripojenie súdneho spisu vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 5 T 52/2009 (jeho pripojenie navrhol aj sťažovateľ), a preto túto okolnosť nemožno pričítať na ťarchu sťažovateľa.

16. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu v bode 1 uvedených práv sťažovateľa, bol postup všeobecného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku jeho postupu došlo k porušeniu v bode 1 uvedených práv sťažovateľa, ústavný súd zistil, že to tak je, a to napriek tomu, že plynulému postupu okresného súdu nebránila žiadna zákonná prekážka v konaní (II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04).

17. Ústavný súd opätovne konštatuje, že vec sťažovateľa nie je právoplatne skončená ani po skoro 7 rokoch od podania žaloby. Okresný súd síce po podaní ústavnej sťažnosti rozhodol vo veci samej rozsudkom z 22. júna 2022, ale spor nie je právoplatne skončený, pretože žalovaná podala proti rozsudku odvolanie.

18. Okolnosťou, ktorá narušila plynulosť napadnutého konania, bola úplná nečinnosť okresného súdu, a to v období od 17. januára 2017, keď bolo žalovanej doručené podanie sťažovateľa, do 24. augusta 2018, keď bolo nariadené pojednávanie na 21. november 2018 (viac ako 19 mesiacov).

19. Zákonná sudkyňa okresného súdu tiež uviedla, že k dĺžke napadnutého konania prispela aj pandémia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19. Ústavný súd prihliada na skutočnosť, že od marca 2020 až do februára 2022 bola činnosť všeobecných súdov výrazne dotknutá opatreniami v súvislosti so šírením danej choroby (vrátane zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 24/2021 Z. z. o vykonávaní pojednávaní, hlavných pojednávaní a verejných zasadnutí v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu v znení neskorších predpisov), ktoré mali nepochybne vplyv aj na priebeh napadnutého konania a pre okresný súd znamenali vytvorenie objektívnej prekážky vzniknutej mimo sféry okresného súdu, aby v tejto veci mohol vykonať pojednávanie a vo veci meritórne rozhodnúť.

20. Ústavný súd konštatuje, že v súvislosti s pandémiou boli zrušené 4 pojednávania nariadené na 18. marec 2020, 11. november 2020, 27. január 2021 a 20. apríl 2021. Avšak v okolnostiach danej veci musí ústavný súd zdôrazniť, že okresný súd do uvedenia týchto opatrení do praxe mal dostatočný časový priestor (počas predchádzajúceho obdobia napadnutého konania v trvaní skoro 4,5 roka) na vykonanie pojednávania a rozhodnutie vo veci samej. Z tohto dôvodu danú argumentáciu okresného súdu ústavný súd mohol akceptovať iba čiastočne.

21. Vo vzťahu k argumentácii predsedu okresného súdu, že vo veci nezistil existenciu „*subjektívnych dôvodov prietáhov*“ (spôsobených dôvodmi na strane konkrétneho sudcu, resp. zamestnanca okresného súdu), ústavný súd uvádza, že v podobných súvislostiach už opakovane vyslovil (napr. I. ÚS 23/03), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohli len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia.

22. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných prietáhov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobu obmedzenú personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 52/99, III. ÚS 17/02) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

23. Okrem uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov, posudzuje postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu (resp. zamestnanca súdu) vybavujúceho danú vec. Aj za konanie konkrétneho sudcu, resp. zamestnanca súdu totiž (v kontexte požiadavky reálneho naplnenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy)

nesie v konečnom dôsledku zodpovednosť príslušný súd ako orgán verejnej moci, ktorého povinnosťou bolo poskytnúť účastníkom (stranám) konania účinnú súdnu ochranu. V tomto zmysle preto pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti, ktorou sú namietané zbytočné prietahy v súdnom konaní, v zásade nemožno robiť rozdiel medzi tzv. objektívnymi a subjektívnymi dôvodmi prietahov (m. m. I. ÚS 6/06).

24. Ústavný súd teda konštatuje, že celková dĺžka napadnutého konania bola ovplyvnená nečinnosťou okresného súdu (viac ako 19 mesiacov). Okresný súd teda nezvolil procesný postup smerujúci k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ stále nachádza. Je zrejmé, že len rýchla ochrana subjektívnych práv môže byť dostatočne spravodlivá a účinná, šetriaca náklady nielen účastníkov konania, ale aj samotného súdu a pôsobí aj preventívno-výchovne či stabilizujúco a dôveryhodne na ostatných občanov.

25. Z už uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

26. Keďže napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v ňom konal bez zbytočných prietahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

Primerané zadosťučinenie

27. Sťažovateľ žiadal priznať finančné zadosťučinenie v sume 7 000 eur z dôvodu extrémnej dĺžky napadnutého konania. Táto bola ovplyvnená postupom okresného súdu, ktorému ani počas pandémie nič nebránilo, aby v napadnutom konaní konal v neprítomnosti strán sporu a spravodlivo rozhodol vo veci samej, t. j. aby odstránil stav právnej neistoty sťažovateľa.

28. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

29. Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení jeho výšky ústavný súd musí zohľadniť konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä dĺžku napadnutého konania, povahu a rozsah práv sťažovateľa, ktoré boli porušené, predmet konania (žaloba o zaplatenie sumy v celkovej výške 16 879,50 eur s príslušenstvom) a jeho význam pre sťažovateľa.

30. Ústavný súd preto dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľovi v sume 1 000 eur podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku tohto nálezu). Ústavný súd zároveň nevyhovел časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ žiadal priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu (bod 5 výroku tohto nálezu).

V. Trovy konania

31. Pri výpočte trov právneho konania ústavný súd vychádzal z ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2022 zodpovedá sume 193,83 eur (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky, ktorým je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2021, ktorá bola vo výške 1 163 eur). Sadzba za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý priznaný úkon právnej služby vykonaný v roku 2022 je v sume 11,63 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky).

32. Ústavný súd uvádza, že sťažovateľovi by patrila náhrada trov konania pred ústavným súdom v celkovej sume 410,92 eur, a to za 2 úkony právnej pomoci vykonané v roku 2022, t. j. prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom [§ 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky] a písomné podanie ústavnej sťažnosti [§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky], a dvakrát paušálna náhrada hotových výdavkov v roku 2022. Ústavný súd však priznal sťažovateľovi náhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 398,63 eur (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde), t. j. vo výške, ktorá bola uvedená v petite ústavnej sťažnosti (bod 4 výroku tohto nálezu)

33. Ústavný súd nepriznal sťažovateľovi odmenu a režijný paušál za repliku. Túto skutočnosť ústavný súd odôvodňuje tým, že právna zástupkyňa sťažovateľa vôbec nereagovala na vyjadrenia okresného súdu a zopakovala len skutočnosti už uvedené v ústavnej sťažnosti. Z tohto dôvodu ústavný súd v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 5 výroku tohto nálezu.

34. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. septembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu